

Henseende til Sygepleien. Det er meget almindeligt, at de dygtigere Arbeidere i den Henseende sørge for sig selv, ja, mangen Gang sørge de endoglaa meget rigeligt for sig selv i denne Retning, idet jeg fra Folk, der kende Forholdene, veed, at Arbeideren ofte er Medlem af adskillige Sygekasser, saa at han, naar han bliver syg, undertiden fører et meget behageligt Liv, fordi hans Indtægter blive fordobblede derved, at han har forserget sig paa flere Steder, Noget, som jo er meget glædeligt. Naar man nu tager det Forslag, som er stillet af det ærede Medlem for Bornholms Units 1ste Valgfreds, for sig og ser, hvorledes det vil virke paa disse Forhold, maa man spørge sig selv: Hvad er Meningen med disse Ord: „der ere ude af Stand til at betale“? De maa efter min Mening fornuftigvis forstaaes saaledes, at offentlig Sygepleie og Lægehjælp skal ydes dem, der i det Dieblit, de paakalde Hjælpen, ere ude af Stand til at betale den. Ordene kunne efter min Mening ikke uden voldsom Tvang paa dem forstaaes saaledes, at Hjælpen skal undrages dem, som vel i det Dieblit, da Hjælpen paataldes, ere ude af Stand til at betale, men om hvem det dog er givet, at de i Forveien have haft en saa rigeligt Indtægt, at de med Lethed kunde have sikret sig mod en saadan Eventualitet. Nei, Ordene maa forstaaes saaledes, at den, der i det Dieblit, han bliver syg, ikke har Penge til at betale Lægehjælp osv., skal have Sygepleie og Lægehjælp ydet af det Offentlige, uden at det skal betragtes som Fattigunderstøttelse. Nu vil jeg spørge, hvorledes en Lovbestemmelse som denne vil virke paa den overordentlig lykkelige og glædelige Tilbøielighed, der er hos Arbejderklassen til at sørge for sig selv ved Hjælp af Sygekasser. Er det ikke rimeligt og naturligt, at naar en saadan Bestemmelse som den, der her er foreslaaet, bliver Lov, vil en meget væsentlig Opfordring til Bestræbelse efter denne Art af Selvforsørgelse, falde bort? Man kan jo vistnok sige, at Understøttelsen ikke er eftergivet, og at det Offentlige senere kan holde sig til den Paagældende og forandre Understøttelsen tilbagebetalt, men dette er ikke meget praktisk, thi det er ikke let for Kommunerne at skaffe disse Smaa-

summer indkasserede, saa at praktisk taget vil Forholdet stille sig saaledes, at mangfoldige af disse Beløb slet ikke kunne blive refunderede de paagældende Kommuner. (K of o d: Hør!). Ja, det ærede Medlem siger „Hør“, og det tager jeg til Indtægt; han erkjender altsaa, at dette vil blive den praktiske Følge. Men hvis dette er Tilfældet, og hans Forslag skal opfattes saaledes, at Hjælpen skal ydes til den, der i Dieblittet er ude af Stand til at betale, uden Hensyn til, om samme Individ med Lethed kunde have sikret sig mod en saadan Eventualitet, saa tror jeg, at det er givet, at denne Bestemmelse ikke vil virke hen til det, som jeg mener, at man fremfor Alt og for enhver Pris maa støtte, nemlig Tilbøieligheden hos Arbejderklassen til at sørge for sig selv. Dette er, i det Mindste efter min Mening, Grund nok for mig til ikke at kunne give dette Forslag min Stemme. Jeg har den faste Overbevisning, at det ikke vil virke heldigt for den Klasse, hvorum Taleren er, idet det vil borttage en af de væsentligste Sporer, som den arbejdende Klasse har til at sørge for sin Fremtid. — Jeg kan ikke slutte uden at gjentage Noget af, hvad jeg tillod mig at bemærke ved 1ste Behandling, nemlig, at jeg anser det for aldeles væsentligt for selve de Klassers Velvære, hvorum her er Tale, at der gjøres Forskjel mellem dem, der kunne siges at være komne i uforskyldt Trang, og dem, om hvem man maa sige, at deres Trang er forskyldt. Jeg veed vel, at det er overmaade vanskelige Grændser at drage, og at det ikke kan undgaaes, at Mange, som i Virkeligheden uforskyldt ere komne i Trang, kunne komme ind under den anden Kategori; men Opgaven maa dog være den, saavidt muligt, at sondre mellem disse to Klasser af Fattige, dersom man ikke vil demoralisere den hele Befolkning. Nu er det jo saa, at der netop i Kjøbenhavn er en Virksomhed, som jeg tror fortjener Thingets Velvillie og Billigelse. Derved sigter jeg til de frivillige Understøttelsesforeningers Virksomhed, en Virksomhed, som skal træde supplerende til overfor det offentlige Fattigvæsen, en Virksomhed, som vel endnu er i sin Begyndelse, men som allerede i den mere bestedne Form, hvoriunder den virker, har vundet Understøttelse